

Predikan påskdagen

Vi befinner oss just nu i en tid och i ett liv som inte är som det brukar. En stor del av våra liv och allt det som lever och verkar runt omkring oss har satts i något slags pausläge. Vi ser färre människor på gatorna, i mataffären, i våra kyrkor, på caféer och restauranger. Vi kan ställa oss frågan vart alla människor har tagit vägen? Vanligtvis brukar vi vara många som är samlade här i Berga kyrka på påskdagen för att fira att Kristus har uppstått från det döda. Vi brukar ha ett teaterspel på kyrktorget i inledningen av gudstjänsten där vi får följa kvinnorna som går till graven med händerna fulla av blommor. De får möta ängeln vid kyrkporten som berättar om det glada budskapet att graven är tom och Jesus har uppstått ifrån det döda. Att kärleken och livet segrar över ondska och död. Vi har tillsammans ropat ut vårt påskrop: ”Kristus är uppstånden”, innan vi går in i kyrkan.

Det gör vi inte idag. Nu är vi inte tillsammans samlade så som vi brukar. Kyrkan den står tom. Vi får fira påsk var och en på sitt håll. Kanske i ensamhet där hemma, utomhus i gröngräset, i telefonluren med någon som vi tycker mycket om eller i mindre gemenskaper där vi får sitta med två meters avstånd ifrån varandra för att vi inte ska smitta varandra med Corona-viruset som sprids mellan människor och länder. Personer som vi möter och som vi kanske också så gärna vill ge en varm kram och önska Glad Påsk, den behöver vi nu också hålla på avstånd. Detta i omsorg för

dennes liv och för de människor som den också har i sin närhet. Vi har i detta pausläge blivit uppmuntrade till att hålla varandra på avstånd av medmänsklighet och kärlek. Vi som i Sverige sägs vara ett av världens mest ensammaste folk uppmuntras nu att leva än mer i avskildhet från varandra. Det är en ensamhet som inte sägs vara särskilt hälsosam för vår egen hälsa. Det händer något med oss och i oss när vi isolerar oss än mer från varandra.

Oavsett hur vi nu har det. Oavsett hur livet nu ser ut. Oavsett hur vi nu mår. Oavsett hur vi nu firar påsk så är det ändå påsk på jorden. Påskropet det fortsätter att ropas ut runt om vår jord. Det glada tillropet det existerar bortom vår tro och våra egna gärningar. Det vill jag tro är så djupt grundat i livet och i vår egen existens att ingenting som prövar oss här och nu kan på något sätt förstöra eller bryta ned det. Jag vill tro att hela vår värld och hela vår mänsklighet oavsett hur mycket som vi än kämpar, lider, gråter, kramas och älskar så är det oavsett invaggat i Guds kärlek och omsorg. Det kan liknas som en enda stor våg av liv och av ljus som är med oss in i det yttersta för att livet är det som till sista alltid kommer att segra. Det är ett liv och ett glädjebudskap som jag vill tro gäller oss alla. I Galaterbrevets tredje kapitel så berättas det om att vi alla är ett i Kristus. Vi är ett i Kristus liv, död och uppståndelse. Vi är ett även om vi just nu är ensamma och lever på avstånd ifrån varandra. Vi är i grunden tillsammans i en gemenskap med alla som lever och verkar på denna jord som har gått före oss in i evigheten.